

Pentru Sophie

Bogdan Boitan

Για την Σοφία

Cu ochii-nchiși prin bezna siderală,
Mă-ntrec în zbor cu cetele de nori,
Îmi fac căușul cuib, și-n palma goală
te las să-mi mori de mii și mii de ori.

Mă strigă-o măselarniță bolnavă,
O mierliță mă țipă în zadar,
Abia respir, să nu cumva să tulbur,
Tăcerea seculară de cleștar.

Eu tot mai cred că am să pot odată,
Să te învii din basme și povești,
Chiar dacă taci, mai mult ca niciodată
Eu tot te-aud cum murmuri la ferești.

Ca un copil sfios primindu-și darul,
Îl scutură cu mâinile-amândouă
nedeschizând, să nu dispară harul
Și nu cumva în tainiță să-i plouă.

Azi, visele-mi vâslesc din galioane,
Spre miezul setei firii de a fi,
Și chiar de-n cer ard stele, milioane,
Nu m-a-nvățat nici una a muri.

@BFB